

Ír szerelem (3. rész)

Londoni kiadója megbeszélésre hívta az angol nyelvű könyveket is elkövető „világmagyar” férfiembert. *Ha lúd, legyen kövér – gondolta – átmegyek egy hétre Angliába, és ha Szent Kristóf is úgy akarja, Aine-t is magammal viszem.*

– Szívesen megyek veled – mondta a nő –, ha főnökömmel el tudom intézni az egyheti szabadságot, és ha szüleim számára ki tudok találni valami megfelelő kifogást.

– Ha jössz, egy órával a komphajó indulása előtt találkozunk a dublini kikötőben. Az autóparkolóban hagyhatod a kocsid és átülhetsz az enyémbe.

Elközelgett az indulás órája, a MAURITÁNIA megszólaltatta hívó dudáját. Imre kocsija előtt állt, súlypontját egyik lábáról a másikra, majd visszahelyezte és percenként pillantott karójára. Elhajózás előtt fél órával berobbant Aine. Bevágódott Imre mellé az ülésre, aki a kocsisor legeslegvégén hajtott föl a hajó gyomrába. Aztán ketten föl, a dübörgő vaslépcsőkön a fedélzet alatti kabinba. Aine elvörösödött, majd elsápadt, végül a fürdőfülkében rókavadászatra indult. A hajó imbolygott, bár nem vészesen. Imre hozott neki egy üveg kristályvizet és egy kis üveg tejet. A nő lassanként kortolygatta az italokat, idővel jobban lett, megmosakodott és kilépett a fedélzetre, ahol egy gyerek száraz kenyérdarabokkal vijjogó, szárnyukat csapdosó, mohó sirályokat etetett. Az ég hamuszürke volt, a szél alig bodrozta a tenger felszínét, langy permeteső szitált. A köröző fehér sirályok közé nagy fekete kormoránok vegyültek, marakodtak a repülő koncokért – mivel immáron már három gyerek dobálta nekik a kenyérdarabokat. A duruzsolva purrogó hajó mentén egy bűvármadár bukdácsolt le-föl, és csőrében hozta fel a víz alatt elkapott halakat. Nem hibázott. Aztán lassan, alig észrevehetően meghasadt az ég kárpitja. A napot már nem lehetett látni, de nyugaton, mögöttük bronzszínűre váltottak a lustán gomolygó fellegek. És a részleges színváltozásnak volt tanúja is, a délnyugati ívű, távoli szivárvány. Egy háromvitorlás nagy fehér yacht siklott el mellettük. Pilótája színes kendővel integetett, Aine, Imre visszaintegettek.

A vitorlást elhajtotta a szél, ők ketten, a korlátnak dőlve fogták egymás kezét, a férfi balkéz a női jobbat, melyen olyan rövid volt a hüvelykujjköröm, hogy tulajdonosának eszébe sem juthatott a körömlakk használata. A bronzfelhők megsokasodtak, belső körük rózsaszínre váltott, majd, mintha egy láthatatlan kéz széthúzta volna a függőnyt, megjelent az ég világoskékje, és rajta mint egy kék zakón tündöklő, nagy arany medalion, még egyszer felragyogott a nap. Már bágadt fényel süttött, mert láthatóan lenyugodni készült. Korongjának a láthatár fölötti része már-már belemártózott a tengerbe. Szépen, óvatosan fürdött, mint egy felséges király, nem vert hullámokat.

– Mint a bűvármadár – szólt Aine.

– Igen, de nem egy perc, hanem egy éjszaka kell neki, hogy a túloldalon földugja ismét elpirult fejét.

– Addigra mi már Londonban leszünk, ugye?

– Isten segítségével, egy kényelmes szállodában.

– Hiszel Istenben?

– Mondjuk így: bízom benne.

– Mikor benne bízol, miben bízol?

– Abban, hogy a dolgok jobbra fordulnak, hisz a háborúk is rövidebbek, mint a békék.

– És velünk mi lesz?

– Azt nem tudom, csak azt tudom, mit szeretnék.

- Mit?
- Nem mondom meg, mert nem biztos, hogy te is ezt szeretnéd.
- És ha én is?
- Ha te is, akkor én is, akkor a pokol kapui sem vehetnek erőt rajtunk.
- Azok nem, de a szüleim ellenállása igen.

Imre kiadója ügyes ember volt, és olyan harminchat meséhez kötötte a karót, melyeknek összegyűjtésével és egységessé formálásával megbízta az író, továbbá azzal is, hogy harminchárom támogatást szerezzen az adott országok nagykövetségeinek segítségével. Igaz, hogy a kelet-európaiak kevesebbet adtak, mint a nyugatiak, de az összegyűjtött pénzből így is csinos előlegre telt. A kövérkés csekket a *magyar* író – aki nem szerette a *nyugati* jelzót – mert szerinte a mindenkori magyar irodalomnak egy teste, lelke van – a *National Westminster Bank* Fleet streeti fiókjába tette, mialatt barátjának a kirakatokat búvólta és megakadt a szeme a Samuel ékszerész egy kecses hajcsatján, melyen apró, de kevélyen csillogó briliánsok szikráztak.

- Tetszik? – kérdezte Imre.
- Hát... igen.
- Na várj.

Bement a boltba, megvette az ékszernek kiképezett használati tárgyat, azaz a használati tárgynak beillő ékszert.

– Nem fogadhatom el – emelte fel mindkét kezét őszinte tiltakozásként Aine –, hiszen ez a vásárlás valószínűleg felette egész előlegedet. Vidd vissza, kérd vissza a pénzt. Mondd meg az ékszerésznek, hogy barátjának nem tetszett a hajcsat.

- És csakugyan nem tetszik?
- Dehogynem... gyönyörű..., de nem fogadhatom el.
- Elfogadhatod. Ez a jövő születésnapjára és karácsonyra ajándékos egyben.
- Akkor sem. Túl nagy ajándék...
- Ha sikerül kialakítani együttélésünket, akkor nem elég nagy ajándék. Mert bele kell venni a titkos eljegyzést is.

– Hm. Jó. Ezzel a feltétellel elfogadom. Ám ha nem sikerül összekerülnünk, akkor visszaadom.

A nyár elején többször lovagoltak együtt, bérelt lovakon, mert Aine-ék farmján tartottak ugyan háttalokat, de a lány nem merte hazavinni, s mint lovagját bemutatni Imrét. A férfi jól lovagolt, de óvatosan. Az ügéstől lendült bele a kenterbe, onnan a vágtába. Olykor ugratott is méteres akadályok felett, Aine viszont felpattanva lovára, csizmája sarkával rögtön, erélyesen megsarkantyúzta azt és nyargalt, istenigazában. Súlypontja kibillenthetetlenül nyomta a nyereg öblét, haját szétfújta a szél, két térdé biztosan szorította a ló oldalát, a gyeplőt el-elengedte és nagyokat rikkantott a férfi felé.

A nyár közepén Aine-t főnöke a szokásos továbbképzés folyamán, kéthetes számítógépes tanfolyamra küldte. Sikeresen megfejtette az internetezés titkait, majd leutazott Wexfordba, hol szülei a Strand Hotelben nyaraltak. A kényelmes első osztályú hotelben minden volt, ami szem-szájnak ingere, húsz méteres uszoda, svédasztalos reggeli, esténként tánc, ugra-bugra a fiataloknak, rock és társai, aztán pihentető keringő az éltebbeknek. Aine táncolt, ímmel-ámmal, egy Sean nevű fiatalember sűrűn fölkererte, de a férfinak szájszaga volt, állapította meg Aine, aki Imre Chanel borotvaszesz illata után áhítózott. E tunya hét alatt, a gazdag vacsorák eredményeképp fölszedett magára két fölösleges kilót a hajdon: fenékre és hasra hízott; megmérte magát, biciklit kölcsönzött és lehajtott aznap, meg a rákövetkező két napon húsz-huszonöt tempós kilométert.

Imre a nyár legelején horgász szenvedélyének hódolt. Először fölkereste régi helyét, a Clane határának hídja alatt elfolyó, hasig érő Liffey folyót. Itt, alkonyattájt, ágyékig érő gázoló gumicsizmában,

a sebesen folyó vízben állva dobálta a szitakötős, poszméhes, zöldlegyes csalit. Két szép, vacsorára való piros pettyes pisztrángot akasztott meg, majd süttött ki grillen otthon, szalonnával, capri bogóval ízesítve. Aztán leautózott Corkba, onnan Kinsale-be, cápavadászatra. A halászhajón fogtak is egy negyven kilós, sütkérező cápát, de Imrének csupán szákkal sikerült két öklömnyi cápafiókát beemelnie. Aztán következett a keleti partvidék becserkészésre. A wicklow-i hegyek tövében Headnél kiemelt egy kilós lepényhalat. Ez huzamosabb ideig tartott és közben, a pecabot hegyét figyelve, megírt fejben egy szonettet:

Pecálás

Pecáló hegyemen hold a horog
a tenger iszapos mély mederét
Keresik a lebukott csillagok;
Alul egy keszeg épp rám hederít.

Rándul a bot, most berántok neki
Perdül az orsó – immár csavarom
hold ívén száll ő: most partra veti
kis hal életét egy nagyhatalom.

És téged ki vet, ránt ide-oda
Hogy száll veled egy belső kaloda?
A partod melyik, melyik a vized?

Vízöntő lévén és vízi kalóz
Nyelét fogjad és botodba fogózz!
(Tátogni fogsz ám, előbb, mint hiszed).

Megszállt egy közeli *B&B-ben* és a háziasszony kisütötte neki vacsorára a fogást. Aztán Drogheda következett, ez a történelmi város, melynek falai mögött az *aughrimi vesztes csata* után megbújt Sarsfield kapitány, hogy onnan az angolpárti ostromlók szeme elől éjszaka, 300 katonájával megszökjön. Imrének szerencséje volt: a tengerből öt halat emelt ki, Termonfeckin falujának mólóján, két macskacápát és három, egyenként egykilós tengeri dévért. Szálláskeresés közben ráakadt a Newgrange Farm House-ra, hol a háziakat is megvendégelhette a bő keszegfogással. A macskacápáktól húzódkodtak az egyébként előzékeny Kellyék, *kínai fogasnak* nevezték, mert szerintük a kínai konyhán tálalják fel ezt a halat, sűrű barna szósszal. *Isten neki* – gondolta Imre – és elzarándokolt a Newgrange barlangjárhoz, hová december 21-én egy kőfolyosó mentén besüt a nap (ha süt). Majd visszatért délután Termonfeckinbe. Itt volt ugyanis egy perui hajadon, csekély angoltudással, telt idomokkal, sellómosollyal. Imre el tudta volna képzelni, hogy ezt a csajt megszökteti, parasztházában rabul tartja. De a kocsmáros, nemrég még hajókormányos, észrevette a magyar nemkívánatos tekintetét, a fehérnépet kiküldte, a Heinekent ő maga szolgálta föl.

Aztán uccu haza, illetve rögtön a reptérre. Az otthoni olvadó magyar közállapotokat kihasználva az esti géppel megérkezett egykori jókomája, földije: Csík Sombor. Ez az úr sikeresen elvégezte az egyetemet, elhelyezkedett a pesti könyvszakmában, majd egy jól menő kiadóállalat főszerkesztője lett. Abban a járatban jött, hogy egyrészt megismerje Írhont, többé-kevésbé, másrészt, hogy egy megbízást közvetítsen hősünknek egy írországi útikönyv megírására. Imre lázba jött, részben Sombor (kiejtve Zsombor) viszontlátásától, részben pedig attól, hogy egy ilyen könyv megírása és kiadása kapcsán megszűnhet írásainak magyarországi betiltása.

– Persze a cenzúrára azért figyelned kell – így Sombor –, az ír viszonylatokat ne hasonlítsd a magyarokéhoz.

– De ha a monarchia idejéről írok, amikor az írek magyar példák után kutattak, akkor csak helye lehet a párhuzamnak, nemde?

– Lehet. De ezzel is csínján bánj. Nem kell a ferencjósok időket feldicsérni, még ha az írek ezt tették.

– A könyvem lényege: csipetnyi történelem, sok halászat.

– Hát, az jó lesz.

Ezek után Sombor és Imre bejárták azokat a kocsmákat, ahol anno Decebál James Joyce fokozatosan leitta magát és ezt a Joyce és felesége találkozásának ünnepén egy lelkes csoport most is megismételte. Egy napsütéses délben mindketten hivatalosak voltak az ír írószövetség elnöknőjénél vacsorára. A hölgy, író, költő, irodalomtörténész és lapszerkesztő egyhuzamban, arra biztatta Sombort, hogy az általa szerkesztett FALEVÉL című irodalmi orgánumba magyar anyagot küldjön. Verseket, novellákat, amiket majd Imre, a nyugati magyar író áttesz angolra. Imre fölkapta a vizet:

– Nem vagyok nyugati magyar író – mondta kissé mérgesen.

Sombor csodálkozott, fölfonta amúgy is fennhordott szemöldökét:

– Hát mi vagy?

– Magyar író. Egyelőre számkivetett. Mint annak idején Mikes Kelemen. Vagy Kerényi Frigyes. De jóvoltadból a száműzetésnek is vége szakad. Ideiglenes végvárakban tartózkodó magyar író leszek. A nyugati címke nélkül.

Mikor Csík Sombor hazament – sápadtságán nem segített a ritka ír napsugár –, jobb kedvvel tért meg mint jött. Feleségének egy ír abroszt vitt haza ajándékba, nagy fiának egy butykost, tele poitinnal, kisüsti ír pálinkával.

Enteriőr Kotnyek István kiállításáról

